

Конспект лекції 3 - Увірування як процес

Зараз я хочу представити вам певну таблицю. Це буде невелика схема, що пояснить ось цей процес увірування. Її взято з брошури Сергія Головіна під назвою «Стратегія благовістя в постатеїстичному суспільстві». Вона саме враз оповідає про те, які кроки, які етапи, які процеси відбуваються в свідомості людини, коли вона наближається до Бога. Таблиця має три стовпчика. З краю ліворуч відображає роботу Бога, роль служителя, євангеліста, християнина, котрий свідчить, благовістує і замається справою апологетики. Середній стовпчик схематично показує становище людини щодо Бога. І з краю праворуч – це етапи увірування або його відгук чи позиція щодо Бога.

Звернімо увагу на найнижчий рядок правого стовпчика. Ним можна ілюструвати становище будь якої людини, котра в свої поглядах, переконаннях дотримується небіблійних позицій, небіблійного ствердження правдивості. Як проголошує Святе Письмо, будь яка людина, що далека від Бога, *«правду гамує неправдою»* (Римлянам 1:18). Іншими словами, вона за правду приймає не біблійні твердження, не біблійний погляд на світ. Коли відповіді на перераховані вгорі запитання – звідки я? – знаходять обґрунтування не в оповісті Біблії, а походять з якихось поглядів, позицій, систем вірувань і світоглядів. І в даному випадку Бог провадить Свою працю в серці людини через загальне об'явлення. Це видно в лівому стовпчику. Бог продовжує говорити про Себе як Творця, через велич творіння. Якщо людина зупиниться, замислиться про обсяг Всесвіту, то до його серця закрадається думка про незвичайність творива. Він запитує та часом не може вийти з дива, що так незвичайно й мудро все існує та влаштовано. І ось тут роль служителя саме і полягає в тому, щоб він зруйнував твердині, оті неправдиві погляди й переконання, яких дотримується людина стосовно будь-яких біблійних тверджень. Старослов'янське слово **тврѣдь (твердь)** звідси і твердиня, що означає укріплення, фортеця, які диявол устиг збудувати в мисленні людини щодо біблійних тверджень. Таку людину можна назвати агностиком, тобто тим, хто заперечує знання про Бога, який відкидає існування Бога. З такою людиною нам доводиться стикатися щодня в нашому постатеїстичному суспільстві, коли ми хочемо свідчити їй про Бога. Така людина не приймає базових тверджень Біблії. Та коли людина стикається з біблійною оповістю, коли людина знаходить бодай хвилину задуматись про Всесвіт, про те, хто «я», куди я йду, починається саме оцей процес роздумів, який під керівництвом Святого Духа поглиблюється в серці людини, переходить, як Біблія каже – від віри в віру – починає приймати якісь біблійні, можливо глобальні, загальні твердження за правду. І на їхній підвалині починається збудовування сходинок увірування, подорож віри, увірування

як процесу. І ми можемо бачити як на початку людина може зробити крок до віри в існування якоїсь вищої сутності. В даному випадку, можливо, людина починає казати: «Так. Я визнаю, що є щось за межами нашого фізичного світу.» Далі людина роздумуючи про цю сутність, прийде до розуміння, що це особистість. І тут вельми важлива праця євангеліста як апологета, котрий продемонструє, що Бог – вкрай потрібна істота, необхідна особа. І як важливо продемонструвати ті якості, що властиві тій конче потрібній істоті, що вони тотожні тим якостям Бога, що описані у християнських Писаннях.

Ми можемо простежити оці сходинки, що ведуть далі: коли людина ознайомлюється з Доброю Новиною, коли вона стає для нього зрозумілою, і в його серці відбувається діалог – дискусія із самим собою. Коли під дією Святого Духа людина переконується в правдивості Євангелія, та в його свідомості, можливо, точиться боротьба – погоджується він чи ні. І якщо він визнає свою неспроможність перед Богом, визнає свою гріховність перед Богом, приходить розуміння необхідности покаювання перед Богом, необхідности діяти. І тут важливий крок, коли він ухвалює рішення діяти. Він розуміє: «Я за своїм становищем перед Богом є грішником, і заслуговую осуду». Але завважте, що це саме процес, бо не відразу приходить це розуміння – потрібно пройти певні етапи. І ось Дух Святий змінює мислення людини, руйнує ці всі твердині. Саме про це і веде мову апостол Павло у Другому листі до Коринтян десятому розділі четвертому вірші, коли каже: *«зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, ми руйнуємо задуми»*. І саме це і є сутністю апологетики як благовістя. І Дух Святий докоряє людині, закликає її до покаювання. І завдання благовісника саме і полягає в тому, щоб переконати людину в правдивості біблійних тверджень.

Коли відбувається навернення або покаювання, водночас Біблія каже, що Бог виправдовує нас через кров і смерть нашого Господа Ісуса Христа. Проте на цьому процес духовного зросту, так би мовити, процес подорожі віри не припиняється. Бо після покаювання людина потребує зростання. Вельми відразу відбувається оцінка слухности зробленого вибору. І часто ті, хто навернувся до Господа в покаюнні, на певну мить, буквально невдовзі, переоцінюють свої дії. Вони запитують себе: «А чи правильно я вчинив? Наскільки я насправді хочу залишитися до кінця свого життя в цьому переконанні?» Й ось тут важлива роль душпастирська праця благовісника. Тут дуже важливо дати відповіді на всі животрепетні питання, показати, що саме християнська оповість є єдино правильна і дає відповіді на будь-які проблеми та питання. Для людини важливо побачити Біблію як джерело не просто красивих моральних історій, але як Книгу Божого світогляду, котрий важливо всотати, вмістити, відбити своїм життям, щоб оці знання Бога та Його вимог віддзеркалилось у зміненій поведінці та цінностях. Праця Святого Духа тут є працею освячувальною, що

відокремлює людину від гріха дедалі більше і більше. Людина знаходить у своїх поглядах, позиції, поведінці чимраз більше того, що не до вподоби Богові, залишає це і сприймає саме Божий зразок поведінки, Божі цінності. І звісно, що наше бажання щодо відгуку людини на Євангеліє, щоб він завершився визнанням себе рабом Ісуса Христа; вона бачить своє життя, присвячене Богові. Вона включається в це величне діло Бога на землі – побудові церкви, свідченню. І ця подорож віри триває вічно, коли людина стає черговим слугою Бога на землі, стає новим благовісником, який готовий й надалі звіщати Євангеліє, виконувати працю благовісника й апологета, який пояснює біблійні позиції, що проголошує Євангеліє. Ймовірно, що в цих словах апостола Павла про те, що ми співпрацівники на ниві Божій, і є віддзеркаленням цієї праці Святого Духа спільно з благовісником, коли Дух Святий всередині докоряє – християнин проголошує Євангеліє будь-кому, хто потребує спасіння.

Отже, друзі, погляньте на цю таблицю: вона вельми цікава. Можливо, вона дасть більше розуміння і покладе на серце турботу й тривогу про нашу бездіяльність, якщо ми не бачимо поклику до справи апологетики кожного християнина.